

Лірник

Ігор Павлюк

Лірник не грає.
Лірник змінює струни,
Бо завтра приходить доля —
І змінює все нараз.
Стукнуло серце —
Цвіт осипався юний
З вишні красивої
В темну сльозу Дніпра.

Лірник стомився.
Світ побачив правдивий
В жінки вагітної
Аж крейдяних очах.
А волосся, як небо,—
Нечутно важке від зливи,
До якої гарячим піском
Кип'ятився незнаний Шлях.

Скільки таких вже —
Світ, як себе, бороли:
Гостра ж бо ласка
Схожа на той же біль.
Дзвоновий голос
Бігав по душах
Голий.
Душі ржавіли
І кам'яніли
В сіль.

Щастя боялось.
Склом поставали стерні.
Виплекав, виплакав
Диню Землі Стрибог.
Вина калинові
Пити уже нестерпно,
Мить зупинивши
На зоряний час тривоги.

Смертні гріхи
Лише за життя можливі.
Лірник чекає —
Ніби біжить, спішить...
Сивий-щасливий,
Сивий, але щасливий.
Плаче, як білка,
За димом
Мудрий вогонь століть.

Ліра розбита.
Смертні гріхи безсмертні.
Сльози гойдають
Сьому зорю Полин.
Голий, мов свічка,
Лірник —
Коханець смерті.

Крикнула пісня...
З душ осипається
Тлін.